

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Martiny Küchlerové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **MUDr. Mgr. I. P., CSc.**, zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, **za účasti:** I) Ing. H. B., II) D. V., obě zastoupeny Mgr. Darinou Čunderlíkovou, advokátkou se sídlem Rumunská 22/28, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2024, č. j. 11 A 72/2023-70,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým městský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2023, č. j. MHMP 441989/2023.

[2] Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl mj. odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 23. 11. 2021, č. j. MCP2/618660/2021/OV-OS/Mat. Stavební úřad posledně uvedeným rozhodnutím podle

§ 128 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), povolil k žádosti společnosti Elmic, s.r.o. (dále jen „stavebník“) odstranění stavby – jednopodlažní dvorní objekt řadových garáží na pozemku č. parc. Xa v k.ú. V., č. p. Xb, ul. I. 13, P. 2 (dále jen „stavba“).

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou městský soud v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

[4] **Městský soud** se nejprve zabýval otázkou, zda rozhodnutí žalovaného trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Stěžovatel namítal, že z akustického posudku vyplývalo, že hygienické limity pro stavební práce nebudou při bourání splněny. Hluk strojů měl dosahovat až 92 dB, což znamenalo, že u domu stěžovatele nemohl být dodržen limit 65 dB. Ze strategické hlukové mapy nadto vyplývalo, že hluková hladina v ulici již limit překračuje a dosahuje 70-75 dB. Skutečnost, že se danou otázkou zabýval dotčený orgán, dle názoru stěžovatele nikterak nezbavuje žalovaného jeho povinnosti námitku stran překročení hlukových limitů řádně a přezkoumatelně vypořádat, což neučinil. V této souvislosti stěžovatel dále navrhl, aby městský soud postupem dle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy (dále jen „orgán veřejného zdraví“) ze dne 15. 2. 2021, č. j. HSHMP 07172/2021, a jej potvrzující závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví (dále jen „nadřízený orgán ochrany veřejného zdraví“) ze dne 21. 10. 2022, č. j. MZDR 30972/2022-2/OZV. Uvedl, že tato závazná stanoviska byla vydána v rozporu s právními předpisy.

[5] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného městský soud neshledal, neboť z něj bylo zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel a jaké závěry vyplynuly ze stanovisek dotčených orgánů veřejného zdraví. Městský soud zdůraznil, že žalovaný nebyl v dané situaci oprávněn nahrazovat závěry závazných stanovisek orgánů ochrany veřejného zdraví vlastní odbornou úvahou, protože k tomu nebyl odborně způsobilý. Městský soud přezkoumal i závazná stanoviska dotčených orgánů ochrany veřejného zdraví a dospěl k závěru, že jsou v souladu s právními předpisy. Ze závěrů akustické studie vyplynulo, že při splnění navrhovaných opatření z hlediska hluku ze stavební činnosti bude projekt bouracích prací vyhovovat požadavkům nařízení vlády č. 272/2011 Sb. a zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“).

[6] Dále se městský soud zabýval námitkou, že dokumentace neobsahuje úplné a správné údaje předepsané vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, v rozhodném znění (dále jen „vyhláška o dokumentaci staveb“), ohledně stavu pozemku a terénních úprav po odstranění stavby. Městský soud odkázal na souhrnnou technickou zprávu a další doplnění předložená stavebníkem. Z těchto poukazoval na konkrétní údaje o tom, jak bude místo vypadat po zbourání stavby a jak bude řešen odvod dešťové vody z pozemku.

pokračování

[7] Městský soud se vyjádřil i k další skupině žalobních námitek, která se týkala nakládání s odpady, složení odpadů a stavební doprava. V této souvislosti opět odkazoval na jednotlivé části a pasáže dokumentace bouracích prací, ze kterých plyne, vznik jakých odpadů se v souvislosti s demolicí očekává, a jak s nimi bude nakládáno a jaká bude frekvence automobilů odvážejících stavební suť a kudy se budou do objektu dostávat. Stejně tak je pamatováno na prašnost a místa, kde budou umístěny kontejnery, do kterých bude stavební suť průběžně umísťována a následně vyvážena.

[8] Městský soud se k námitce stěžovatele zabýval i zákonností závazného stanoviska Úřadu městské části Praha 2 ze dne 16. 2. 2021, č. j. MCP2/046588/2021 (dále jen „orgán ochrany životního prostředí“), a zákonností závazného stanoviska odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 9. 5. 2022, č. j. MHMP 1140527/2022 (dále jen „nadřízený orgán ochrany životního prostředí“), které první závazné stanovisko částečně změnilo. Městský soud shledal závazná stanoviska souladná s právními předpisy, neboť orgány ochrany životního prostředí vysvětlily, z jakých podkladů vycházely a jaká kritéria zvažovaly (nejedná se o stavbu obsahující azbest či jiné škodlivé látky, plánované nakládání s odpady odpovídá požadavkům zákona).

[9] K další žalobní námitce se městský soud zabýval zákonností rozhodnutí žalovaného, respektive rozhodnutí stavebního úřadu, neboť správní orgány nezahrnuly do výrokových částí svých rozhodnutí podmínky stanovené v posledně uvedených závazných stanoviscích vydaných dotčenými orgány ochrany životního prostředí. Městský soud shledal nedůvodnou i tuto žalobní námitku. Dle jeho závěru nebylo dané procesní pochybení způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv stěžovatele. Městský soud zdůraznil, že stěžovatel velmi obecně poukázal na to, že byl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svém vlastnickém právu. Městský soud konstatoval, že stěžovatelova veřejná subjektivní práva nebyla dotčena tím, že žalovaný nevčlenil podmínky příslušného dotčeného orgánu do svého rozhodnutí, jelikož se opomenuté podmínky nevztahují ani k osobě stěžovatele, ani k jeho vlastnickému právu či jeho právní sféře. Šlo totiž o obecné podmínky nakládání s demoliční sutí. Podmínky uvedené v závazném stanovisku orgánu ochrany životního prostředí pouze konkretizovaly zákonnou evidenční povinnost a vycházely z obecných povinností stanovených zákonem o odpadech a jeho prováděcími předpisy.

[10] V neposlední řadě se městský soud zabýval žalobní námitkou, že dokumentace neobsahovala časové údaje o průběhu prací, které jsou povinnou náležitostí dokumentace pro odstranění stavby. Jediné v dokumentaci uvedené údaje, že k odstraňování má dojít v 2Q a 3Q 2021, nebyly dostatečné (od počátku byly nesplnitelné). Městský soud uvedl, že podle § 180 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 503/2006 Sb. musí být v rozhodnutí o odstranění stavby stanovena lhůta, kdy k odstranění dojde. Tato lhůta byla stanovena ve výroku II. odst. 1 rozhodnutí žalovaného. Podle § 128 odst. 1 stavebního zákona má stavebník v ohlášení uvést předpokládaný termín započetí a ukončení prací, což stavebník v ohlášení ze dne 31. 3. 2021 uvedl. Městský soud uzavřel, že stěžovatelův požadavek na uvedení přesného data odstraňování stavby nebyl opodstatněný.

[11] **Stěžovatel** proti rozsudku městského soudu podal kasační stížnost, v níž uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[12] V první kasační námitce stěžovatel uvádí, že dokumentace vztahující se k odstranění stavby neobsahuje úplné a správné údaje předepsané vyhláškou o dokumentaci staveb, a to ohledně stavu pozemku a terénních úprav po odstranění stavby. Stavebníkem předložené podklady jsou rozporné, neboť statické posouzení uvádí, že bude potřeba terén mezi pozemky vysvahovat z důvodu výškového rozdílu, a dokumentace bouracích prací uvádí, že namísto stavby vznikne stavební jáma. Z podání stavebníka ze dne 15. 9. 2021 plyne, že pozemek bude po odstranění stavby řešen „ve stejném duchu“ jako je ostatní povrch, tj. bude doplněn betonem. Pokud má být povrch betonován, je třeba v dokumentaci uvést, jakým způsobem se tak bude dít (jak bude pozemek výsledně vypadat, v jakém rozsahu bude betonování prováděno – v jaké ploše a hloubce). S tím souvisí i problém odvodnění pozemku po odstranění stavby. Svedení dešťové vody není řešeno v souladu s § 38 nařízení hl. m. Prahy č. 10/2016 Sb hl. m. Prahy. Na pozemku se nyní nacházejí stavby, které mají střechy, z nichž jsou dešťové vody určitým způsobem (pomocí svodů a okapů) sváděny. Po odstranění těchto staveb budou dešťové vody padat přímo na pozemek, kde se budou vsakovat nebo budou někde svedeny. Uvedené může mít za následek, že dešťové vody mohou vnikat k sousedním stavbám, včetně domu stěžovatele č. p. Xc (hrozí podmáčení a poškození staveb).

[13] Druhou kasační námitkou stěžovatel namítá, že městský soud se řádně nezabýval jeho námitkami souvisejícími s ochranou před hlukem v souvislosti s odstraňováním stavby. Stavební úřad, žalovaný i orgán ochrany zdraví odkázali na akustický posudek, který měl prokazovat splnění hygienických limitů pro stavební práce při bourání stavby. Z daného posudku ale dle názoru stěžovatele vyplývá, že hygienické limity pro stavební práce nebudou při bourání daného objektu splněny. Jestliže hluk strojů, které mají být při odstraňování použity, dosahuje až 92 dB (bourací kladivo, motorová pila), potom lze těžko tvrdit, že u stavby stěžovatele bude dodržen hlukový limit 65 dB. Hlukový limit nemůže být dodržen tím spíš, když ze strategické hlukové mapy vyplývá, že v ulici Italská dosahuje hluková hladina ve dne 70–75 dB. Městský soud neuvádí, jak je možné s ohledem na uvedené v daném místě dodržet hlukový limit 65 dB. Hluková zátěž bude v místě zvyšována nejen bouracími pracemi, ale také staveništní dopravou, která bude odvážet stavební suť (staveništní doprava není v dokumentaci nijak vyhodnocena ani specifikována). Stěžovatel zároveň připomněl, že byt se daná námitka týká otázek, které posuzoval dotčený orgán ochrany veřejného zdraví, nezbavuje to dle jeho názoru žalovaného takovou námitku též řádně vyřadit.

[14] Třetí kasační námitkou stěžovatel namítá, že se městský soud řádně nevypořádal ani s jeho námitkami souvisejícími s nakládáním s odpady při odstraňování stavby. Dokumentace neobsahuje množství a složení odpadů, které budou vznikat při odstraňování garáží, zejména demoliční suť a dalšího odpadu z demolice konstrukcí odstraňované stavby. Tyto údaje jsou přitom povinnou náležitostí dokumentace pro odstraňování stavby podle vyhlášky o dokumentaci staveb. Stěžovatel zdůraznil, že se jedná o odstraňování stavby v obytné zástavbě a ve vnitrobloku. Je tedy nutné v dokumentaci uvést takové údaje, aby bylo zřejmé, že při nakládání s odpadem nedojde k narušení či obtěžování prostředí obytné zástavby, k narušení či ohrožení majetku stěžovatele. Odpady mají být uloženy do kontejnerů na tříděný odpad, které mají být umístěny na veřejném prostranství. Takové veřejné prostranství ale v daném místě není, neboť před průjezdem domu I. 210/15 je chodník se stromořadím a se zábranami proti zajiždění na chodník. V souvislosti s odstraňováním odpadu není řešena ani staveništní doprava (o jaké automobily se bude jednat, kolik jich bude a jak bude chráněno okolí před negativními vlivy této dopravy).

pokračování

[15] Čtvrtou kasační námitkou stěžovatel namítá, že městský soud nezrušil rozhodnutí žalovaného, ačkoli sám konstatoval, že toto je stiženo vadou. Konkrétně jde o to, že žalovaný rozhodl v rozporu s § 149 odst. 1 správního řádu, neboť do výrokové části svého rozhodnutí nepromítl podmínky uložené v závazném stanovisku nadřízeného dotčeného orgánu ochrany životního prostředí. Městský soud uvedl, že toto pochybení žalovaného nebylo způsobilé zasáhnout či se dotknout sféry veřejných subjektivních práv stěžovatele. S tímto ale stěžovatel nesouhlasí. Podmínky závazného stanoviska nejsou stanoveny samoučelně, ale mají za cíl ochránit před nevhodným nakládáním s odpady zejména prostředí, kde se s těmito odpady nakládá (místo odstraňované stavby bezprostředně související s nemovitostmi stěžovatele). Účelem podmínek závazného stanoviska, které měly být převzaty do výrokové části rozhodnutí žalovaného, je chránit zejména ty, kteří mohou být nesprávným nakládáním s odpadem při odstraňování dané stavby dotčeni. To jsou vlastníci sousedních nemovitostí (tj. včetně stěžovatele).

[16] Závěrem stěžovatel namítá, že se městský soud správně nevypořádal ani s jeho námitkou ohledně doby odstraňování stavby. V dokumentaci není uvedena doba provádění bouracích prací, která by splňovala požadavky na správnost a určitost dokumentace. Stěžovatel namítá, že v doplněné souhrnné technické zprávě z 9/2021 se uvádí, že práce mají být prováděny v 2 Q a 3 Q 2021, avšak toto období již uplynulo. Dokumentace je v tomto ohledu zjevně vadná a nesprávná. Nemůže být „dostatečná“, jak tvrdí městský soud, když obsahuje zjevně nepravdivý a neuskutečnitelný údaj.

[17] **Žalovaný** navrhl kasační stížnost zamítnout a odkázal na odůvodnění rozsudku městského soudu, se kterým se plně ztotožnil. V návaznosti na některé z kasačních námitek odkázal i na obsah svého rozhodnutí či rozhodnutí stavebního úřadu.

[18] Osoby zúčastněné na řízení se k věci nevyjádřily.

[19] **Nejvyšší správní soud (NSS)** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud předesílá, že argumentací, která je nyní vznesena v kasačních námitkách, se z větší části již zabývali žalovaný i městský soud. Stěžovatel proti ucelené argumentaci městského soudu nestaví vlastní argumentační rámec, spíše poukazuje na to, že městský soud dle jeho názoru neuvádí nic, co by vyvracelo jeho již v žalobě vznesenou argumentaci (tedy s argumentací městského soudu nesouhlasí), a poukazuje na to, že městský soud se s jeho námitkami nevypořádal „řádne“. Pokud stěžovatel neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vůči závěrům městského soudu (a žalovaného), nemusí Nejvyšší správní soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již před ním dospěl městský soud a před ním žalovaný či stavební úřad (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128, bod 16). Optikou nyní uvedeného Nejvyššího správního soudu vypořádával kasační námitky stěžovatele.

[22] Pokud jde o první kasační námitku, uvádí Nejvyšší správní soud následující.

[23] Podle § 6a odst. 1 písm. a) vyhlášky o dokumentaci staveb *dokumentace nebo projektová dokumentace zpracovaná podle příloh č. 1 až 4 a 6 až 15 k této vyhlášce musí vždy obsahovat části A až D, dokumentace zpracovaná podle přílohy č. 5 k této vyhlášce musí vždy obsahovat části A až C.*

[24] Podle § 6a odst. 2 vyhlášky o dokumentaci staveb *části příloh uvedené v odstavci 1 se dále člení na jednotlivé položky s tím, že rozsah jednotlivých částí a položek musí odpovídat druhu a významu stavby, charakteru navrhované změny v území, charakteru navrhované změny vlivu užívání stavby na území, podmínkám v území, umístění stavby, stavebně technickému provedení, účelu využití, vlivu na životní prostředí a době trvání stavby. Položky jednotlivých částí, které stavba neobsahuje, se neuvádějí.*

[25] Z výše uvedeného plyne, že rozsah jednotlivých částí a položek dokumentace má odpovídat druhu a významu stavby. Popis stavby plyne z obsahu správního spisu a zabýval se jím i městský soud. Jde o samostatnou jednopodlažní zděnou stavbu garáží s dřevěnými stropy. Údržba stavby je zanedbána, v jednotlivých buňkách se nachází stopy po zatékání, odlupující se omítka, prosklení sedlového zastřešení je částečně v havarijním stavu, některé skleněné tabule chybí. Z fotografií dále vyplývá, že současný povrch vnitrobloku, ve kterém stavba stojí, není homogenní, betonový povrch je narušen pravděpodobně povětrnostními vlivy, patrně byl též beton v čase upravován, o čemž by vypovídala různá kvalita i tloušťka betonu. Zřejmé je také řešení odtoku dešťových vod, kdy je v jihovýchodní části pozemku parc. č. Xa patrná šachta kanalizace, do které je sveden odtok z pozemku. Stavba je ve tvaru písmene L.

[26] S ohledem na charakter stavby – její druh a význam – se bez dalšího jeví dostatečný obsah dokumentace k jejímu odstranění (v kontextu s dalšími podklady, které ve správním řízení předkládal stavebník s ohledem na námitky stěžovatele). Městský soud proto správně dospěl k závěru, že na všechny námitky stěžovatele je v dokumentaci odpovězeno a tato je s ohledem na povahu odstraňované stavby dostatečná. Městský soud správně zdůraznil, že v souhrnné technické zprávě je uvedeno, že terén bude po odstranění stavby srovnán do roviny, bude upraven tak, aby bylo možné plochu nadále využívat pro parkování automobilů a také to, že se odtokové poměry pozemku nemění. S ohledem na námitky účastníků správního řízení došlo k doplnění stavebně technického průzkumu a stavebník ve svém vyjádření upřesnil, že bude povrch po odstranění stěn stavby vybetonován. V dalším vyjádření ze dne 24. 1. 2022 stavebník prakticky na totožné námitky reagoval tak, že tloušťka betonu bude logicky odpovídat stávajícím poměrům tak, aby byla zachována funkčnost dvoru jako místa pro parkování.

[27] Rovněž problematika dešťové vody je ve věci řádně řešena. Dešťová voda je z pozemku odvedena přímo do kanalizace, nedochází proto ke vsakování. Napojení na kanalizaci je ze šachty na pozemku, což je patrné ze situačního výkresu č. C.1 i z fotografií na str. 2 souhrnné technické zprávy. Z této dále vyplývá, že dešťová kanalizace bude ponechána a využita pro odvodnění parkovací plochy. Na způsobu odvodnění pozemku po odstranění stavby se tak dle dokumentace nic nemění. Zároveň se počítá s dobetonováním rýh v ploše dvora po odstraněných stěnách garáží, odtok vod bude zajištěn stejným způsobem jako doposud v místě spadu do zemní vpusti.

pokračování

[28] Stěžovatel poukazoval na nedostatky dokumentace k odstranění stavby, tato jeho námitka však s ohledem na výše uvedené nemůže být důvodná. Dokumentace je zpracována v podrobnostech odpovídajících charakteru odstraňované stavby a jsou v ní řešeny všechny stěžovatelem namítané nedostatky.

[29] Pokud jde o druhý žalobní bod, tedy „řádnost“ vypořádání se s otázkou splnění hlukových limitů v souvislosti s bouracími pracemi, městský soud správně zdůraznil, že hlukovou zátěží se zabýval dotčený orgán ochrany veřejného zdraví ve svém závazném stanovisku, které bylo následně k odvolání stěžovatele potvrzeno závazným stanoviskem nadřízeného dotčeného orgánu ochrany veřejného zdraví. K námitkám vzneseným v průběhu správního řízení byl zpracován i akustický posudek, se kterým dotčené orgány rovněž pracovaly a vycházely z něj.

[30] Městský soud postupoval správně, když uvedl, že nebylo povinností žalovaného se vypořádávat s otázkami, které spadaly do odborné kompetence dotčeného orgánu ochrany veřejného zdraví (a jeho nadřízeného dotčeného orgánu).

[31] Dotčené orgány státní správy se vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám (rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009–163; či ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008–126, č. 1786/2009 Sb. NSS). Specifické postavení dotčených orgánů je dáno tím, že jejich úkolem je poskytování odborné pomoci správnímu orgánu, který vede řízení, v otázkách, v nichž disponují dostatečnými znalostmi a kompetencemi. Tato odborná pomoc má formu vydávání vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek atd., jimiž se dotčené orgány vyjadřují k odborným otázkám, které se týkají předmětu správního řízení. Podle ustálené judikatury tedy není možný věcný přezkum odborných závěrů závazných stanovisek a soudní přezkum závazných stanovisek se omezuje toliko na otázku, zda se správní orgány při jejich vydávání držely v mezích určených zákonem a zda řádně zvažovaly veškerá zákonná hlediska pro vyslovení závazného názoru (viz rozsudky NSS ze dne 12. 2. 2014, č. j. 3 As 81/2013–38, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 386/2017–49, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021–39, či ze dne 16. 5. 2024, č. j. 9 As 110/2022–101).

[32] Dotčené orgány ochrany veřejného zdraví tak logickým a komplexním způsobem dospěly k závěru, že hlukové limity překročeny nebudou. V souhrnné technické zprávě byl řešen hluk ze stavební činnosti při odstraňování stavby, ve které je uvedeno, že bourací práce budou provedeny pomocí mechanického a ručního bouracího náradí a mechanizace, a dále, že hlučné stavební práce budou prováděny pouze v době od 8:00 do 19:00 hodin. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jak stěžovatel dospěl k závěru, že dle akustického posudku nebudou limity hluku dodrženy. V bodě 3.2 vyhodnocení posudku je uvedeno, že při dodržení tam uvedených opatření budou limity hluku stanovené nařízením vlády č. 272/2011 Sb. splněny. V akustickém posudku je posouzen hluk z hlediska použití konkrétních strojových mechanismů, včetně vjezdu a výjezdu nákladních vozidel ze staveniště a délky jejich použití v rámci pracovní doby.

[33] Nadřízený dotčený orgán ochrany veřejného zdraví nadto poznamenal, že strategická hluková mapa (na kterou stěžovatel poukazoval) je teoretický výpočet hluku z dopravy v aglomeraci, přičemž akustický posudek se vztahuje k vyhodnocení hluku z bouracích prací

vůči nejbližším chráněným objektům. Z toho logicky vyplývá, že tato data nelze slučovat ani zaměňovat.

[34] Stěžovatel sám nepředložil vlastní důkazní návrh, kterým by oponoval zpracovanému akustickému posudku. Jeho námitky míří pouze do vyjádření nesouhlasu s odbornými závěry, ke kterým dospěly orgány ochrany veřejného zdraví (a v návaznosti na ně žalovaný a městský soud). Žalovaný z jejich závěrů v souladu s výše uvedenou judikaturou (a s ohledem na dikci § 149 odst. 1 správního řádu) ve svém rozhodnutí vyšel a tento postup, stejně jako zákonnost závazných stanovisek, následně potvrdil městský soud. Stěžovatel v kasační stížnosti nezákonnost závazných stanovisek orgánů ochrany veřejného zdraví již nenamítal.

[35] Třetí kasační námitkou stěžovatel namítal, že se městský soud „řádne“ nevypořádal ani s jeho námitkami směřujícími do problematiky nakládání s odpady v souvislosti s odstraňováním stavby garáží.

[36] I v této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za nutné poukázat na § 6a odst. 2 vyhlášky o dokumentaci staveb, který je citován výše, v bodě 24 tohoto rozsudku. A připomíná, že podrobnost dokumentace k odstraňování staveb má odpovídat druhu a významu stavby, které se týká.

[37] Městský soud poznamenal, že z dokumentace plyne, že odpady vznikající při odstraňování stavby budou nejprve přetříděny a poté uloženy do příslušných kontejnerů na tříděný odpad, zbylý odpad bude uložen na oficiální skládce. Ze statického posouzení dokumentace bouracích prací plyne, že jednotlivé příhradové vazníky budou rozřezány na menší celky a odvezeny k recyklaci. Suť ze stavby bude odvážena ze dvora malými kontejnery 3-7m³ přes průjezd objektu na parc. č. Xc, který je zajištěn věcným břemenem. Frekvence vjezdu automobilů pro odvoz suťi několikrát za den nezvýší frekvenci vjíždění vozidel do takové míry, aby bylo nutné zřídit zvláštní dopravně inženýrská opatření. Veškerá činnost se bude odehrávat na pozemcích ve vlastnictví stavebníka, v případě nadměrné prašnosti bude stavba kropena vodou. Voda pro zařízení na snížení prašnosti bude zajištěna ze stávajícího objektu bytového domu na pozemku parc. č. Xd. Pozemky parc. č. Xd i Xe jsou ve vlastnictví stavebníka, tudíž se počítá s jejich využitím k umístění kontejnerů.

[38] Městský soud rovněž správně zdůraznil, že dotčený orgán po prostudování dokumentace shledal, že tato je optikou požadavků zákona o odpadech dostatečná. Stěžovatel nadto konkrétně neuváděl, proč se domnívá, že nebudou dodrženy zákonné podmínky. Otázka typu automobilů, které budou stavební suť odvážet, přesahuje jak obsah napadeného rozhodnutí, tak přiložené dokumentace. Průjezd domem, ve kterém žalobce vlastní bytové jednotky, na pozemek stavebníka je zabezpečen věcným břemenem, přičemž výjezd z domu navazuje přímo na komunikaci ve vlastnictví hlavního města Prahy.

[39] Městský soud se tak řádně a vyčerpávajícím způsobem, s podrobnými odkazy na dokumentaci k odstraňování stavby, zabýval vznesenými námitkami stěžovatele (obdobně ostatně učinil rovněž žalovaný). Stěžovatel v této souvislosti tak opětovně spíše opakuje již několikrát namítané s tím, že s vypořádáním městského soudu či před ním žalovaného vyslovuje nesouhlas.

pokračování

[40] Další kasační námitka se opět týkala problematiky nakládání s odpady, ale tentokrát v souvislosti se závaznými stanovisky dotčených orgánů ochrany životního prostředí. Žalovaný do výrokové části svého rozhodnutí nepřevzal podmínky stanovené v závazném stanovisku nadřízeného orgánu ochrany životního prostředí. Tyto měnily podmínky stanovené v závazném stanovisku orgánu ochrany životního prostředí pro stavební úřad.

[41] V závazném stanovisku orgánu ochrany životního prostředí byly stanoveny tyto podmínky:

„1. Při demoličních pracích bude stavebník postupovat tak, aby materiály, u nichž to jejich povaha umožňuje, byly v maximální míře využity v jejich původní podobě po nezbytném očištění. U demoličních odpadů, které nebude možné v jejich původní podobě využít, stavebník v maximální možné míře zajistí jejich recyklaci na využitelné produkty. Pouze u odpadů, které není možné z objektivních důvodů využít, zajistí stavebník jejich bezpečné odstranění na povolených odpadových zařízeních.

2. K závěrečné kontrolní prohlídce budou předloženy doklady o způsobu využití či odstranění odpadů vzniklých při odstraňování stavby.“

[42] Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že je pravdou, že podmínky stanovené v závazném stanovisku nadřízeného orgánu ochrany životního prostředí byly závazné pro výrokovou část rozhodnutí žalovaného a ten je měl do této části svého rozhodnutí zahrnout - uvedený výklad ostatně plyne z díkce § 149 odst. 1 správního řádu. Z obsahu rozhodnutí žalovaného je zároveň zřejmé, že tyto výše citované podmínky do výrokové části rozhodnutí žalovaného přejaty nebyly. Žalovaný tak své rozhodnutí zatížil vadou.

[43] Smyslem a úkolem správního soudnictví ale zároveň je zabývat se otázkou, jak se případná vada rozhodnutí správního orgánu promítla do veřejných subjektivních práv stěžovatele ve smyslu § 2 s. ř. s. Tuto otázku si správně kladl rovněž městský soud. Ten zdůraznil, že stěžovatel pouze poznamenal, že uvedenou vadou je znemožněno vymáhání povinností obsažených v uložených podmínkách. Nespecifikoval, jak se tato vada projevila na jeho hmotných subjektivních právech či v jeho právní sféře. Obecně uvedl, že byl zkrácen na svém vlastnickém právu. Uvedené (a velmi obecné) tvrzení – totiž zásah do svého vlastnického práva - v souvislosti s nepřevzetím podmínek ze závazného stanoviska nadřízeného orgánu životního prostředí do rozhodnutí žalovaného stěžovatel tvrdí i v kasační stížnosti.

[44] Nejvyšší správní soud se zde ztotožňuje s městským soudem v tom, že taková tvrzení stran zásahu do veřejných subjektivních práv jsou velmi obecná a pro závěr o nezákonnosti rozhodnutí, v jejímž důsledku došlo k zásahu do veřejných subjektivních práv stěžovatele, nedostatečná (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016-30, bod 23, č. 3466/2016 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2023, č. j. 9 As 77/2023-157, bod 48).

[45] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že stěžovatelova veřejná subjektivní práva nebyla dotčena tím, že žalovaný nevčlenil podmínky příslušného dotčeného orgánu do napadeného rozhodnutí. Opomenuté a výše citované podmínky se

nevztahují ani k osobě stěžovatele, ani k jeho vlastnickému právu či jeho právní sféře. On ostatně v kasační stížnosti v této souvislosti nic konkrétního (kromě obecného tvrzení o zásahu svého vlastnického práva) netvrdí.

[46] Jinak by bylo možné na dané pochybení žalovaného nahlížet za situace, kdy by nadřízený dotčený orgán ochrany životního prostředí stanovil například způsob ochrany proti nebezpečnému odpadu ze stavby či jiné podmínky, které by chránily práva stěžovatele. V daném případě však jde o obecné podmínky nakládání s demoliční sutí, které s veřejným subjektivním právem stěžovatele nesouvisí. Nadto se nejedná o specifické podmínky, které by byly individuálně stanoveny pro daný záměr, ale ze závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu je zřejmé, že jsou ve stanoviscích orgánů veřejné správy v odpadovém hospodářství standardně ukládány.

[47] Za závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu ochrany životního prostředí plyne, že projektovou dokumentaci považuje v ohledu nakládání s odpady za dostatečnou, odpovídající požadavkům zákona o odpadech. Zároveň tento dotčený orgán zdůraznil, že podstatné povinnosti vyplývají pro stavebníka přímo ze zákona. Uvedené podmínky konkretizují zákonnou evidenční povinnost a vycházejí z obecných povinností stanovených zákonem o odpadech a jeho prováděcími předpisy. Skutečnost, že žalovaný nepromítl podmínky do rozhodnutí, tak nezpůsobí, že by tyto povinnosti vůbec nemohla veřejná moc na stavebníkovi vymoci. Evidenční povinnost je uvedena v § 93a odst. 1 zákona o odpadech a obdobně je povinnost recyklace obsažena např. v § 15 odst. 2 písm. f) tohoto zákona. Nesplnění těchto povinností je přestupkem, za který lze uložit pokutu podle § 118 odst. 1 či § 121 odst. 4 písm. j) téhož zákona.

[48] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem uzavírá, že žalovaný pochybil, nicméně toto pochybení nemohlo mít vliv na stěžovatelova veřejná subjektivní práva. Tvrzení stěžovatele jsou v tomto ohledu zcela nedostatečná a vágní.

[49] Konečně poslední kasační námitkou stěžovatel namítá, že se městský soud správně nevypořádal ani s jeho námitkou ohledně doby odstraňování stavby.

[50] Podle § 18o odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, v rozhodnutí o odstranění stavby musí být stanovena lhůta k odstranění stavby. Tato lhůta je stanovena ve výroku II. odst. 1 rozhodnutí žalovaného. Podle § 128 odst. 1 stavebního zákona má stavebník v ohlášení uvést předpokládaný termín započetí a ukončení prací, což stavebník v ohlášení ze dne 31. 3. 2021 uvedl.

[51] Jak již uvedl městský soud, stěžovatelův požadavek na uvedení přesného data odstraňování stavby není opodstatněný. I v tomto ohledu je dokumentace dostatečná, neboť je zřejmé, že odstranění stavby bude probíhat v rozmezí půl roku a je stanovena hierarchie bouracích prací. Ani stavební zákon, ani vyhláška o dokumentaci staveb nevyžadují přesný termín započetí bouracích prací. Dokumentace má podle vyhlášky obsahovat základní předpoklady pro odstranění stavby – časové údaje o průběhu prací, členění na etapy, orientační náklady, předpokládaný způsob odstranění stavby. Je pravdou, že v revizi dokumentace ze září 2021 stavebník ponechal termín prací na 2/Q a 3/Q roku 2021, nelze

pokračování

však mít za to, že by tato vada způsobovala nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Vzhledem k tomu, že odstranění stavby je vázáno na rozhodnutí podle § 128 odst. 4 stavebního zákona, nemohl by stavebník s pracemi započít dříve, než by rozhodnutí stavebního úřadu nabylo právní moci.

[52] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[53] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl úspěšný, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela; žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti však nevynaložil. Proto mu soud náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[54] Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu nákladů řízení pouze v případě, kdy jí soud uloží povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); tak tomu v projednávané věci u osob zúčastněných na řízení I) a II) nebylo, a nemají tedy právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. února 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu